

Orel.

ekoč so ujeli na planini lepega, ponosnega orla in ga zaprli v veliko kletko, pa so jo postavili na dvorišče med kuretnino.

Pa je stopil petelin pred orla.

»Dober dan, tovariš!« je izpregovoril z vsiljivo prijaznostjo. Tako nekako, kakor delajo nižji, ki se vesele, ako je močnejše ponižala nesreča.

»Kajne, tukaj ti je dobro, zelo dobro! Ni ti treba živeža, saj imaš izvrstno oskrbo!«

Mogočno je zakikirikal petelin, kakor da je jetnikov nadzornik. Orel je molčal.

Približalo se je dvoje kokoši.

»Kok, kok,« sta vprašali, »ali ti ugajava tu, gospod orel?«

Orel je zaprl oči.

Pristopil je pav.

»Vsiljiva tolpa, ali ne?« vzdihne. »To je neznosno! Kakor ne bi bili mi navajeni kaj boljšega!«

Njegov glas ni bil ravno prijazen.

Orel je zataknil glavo med perje.

Raz streho je zletel golob in se je vsedel pred kletko. Ko je videl, da je orel žalosten, ga je spomnil:

»Jejte, ljubi sosed, jejte!«

Tedaj je zletel orel na najvišji klin v kletki.

Njegovo oko je gledalo proti solncu.

»Pridi vendar nekoliko niže, tovariš! Tu je fina družba!« ga je povabil petelin.

»Kok, kok,« so pritrdile kokoši.

Tudi pav se je oglasil.

Orel se je hladno ozrl na tla.

»Rajši sem sam, kakor da bi hodil z vami — suženj!« si je mislil.

In v njem je kipelo hrepenenja po solčnih žarkih ... po sinjih višavah ...

T. Al.

Žitje — doba resna!

Ptičke začutile so,
da odhaja zima besna;
da prihaja dobra vesna,
ptičke zaslutile so ...

Pa spet priletele so
v naše loge, vrte, trate;
glasne pesmi vesne zlate
v vejah spet zapele so. —

Tako vrača vesna se —
a mladost se ne povrne!
Zdaj sejajte dobro zrnje,
žitje — doba resna je!

Bogumil Gorenjko.

